

Arrest

nr. 209 407 van 17 september 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2016 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker zet uiteen dat hij sedert meer dan vier jaar in het Rijk verblijft, dat hij volledig is ingeburgerd, dat hij in België naar school ging, dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt en dat hij geen banden heeft met Ghana. Hij benadrukt zijn goede integratie en betoogt dat een gedwongen terugkeer een dergelijke aantasting van zijn levenskwaliteit zou veroorzaken dat kan worden gesproken van een foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De Raad kan slechts vaststellen dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder voormelde gegevens in aanmerking heeft genomen en heeft uiteengezet dat deze gegevens niet toelaten vast te stellen dat verzoeker zijn machtigingsaanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Door de gegevens die in de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden aangehaald te hernemen toont verzoeker niet in concreto aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat geen buitengewone omstandigheid – waarmee een omstandigheid wordt bedoeld die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen – werd aangetoond. Waar verzoeker stelt dat een gedwongen terugkeer aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Tevens moet worden aangegeven dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aantasting van zijn levenskwaliteit omdat hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst om een verblijfsmachtiging aan te vragen dusdanig ernstig is dat kan worden gesproken van een foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling en dat verweerder verkeerdelijk stelde dat geen schending van artikel 3 van het EVRM werd aangetoond.

Verzoeker licht toe van mening te zijn dat zijn integratie onterecht niet als een buitengewone omstandigheid wordt beschouwd en stelt dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet is vastgelegd welke gegevens tijdens het ontvankelijkheidsonderzoek moeten worden onderzocht en welke tijdens het gegrondheidsonderzoek. De Raad dient in dit verband te benadrukken dat een goede integratie, in beginsel, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een goede integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde integratie niet als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens wordt bepaald welke gegevens in het raam van het ontvankelijkheidsonderzoek kunnen worden onderzocht en welke in het raam van het gegrondheidsonderzoek doet bovendien geen afbreuk aan de grote discretionaire bevoegdheid waarover verweerder op dit vlak beschikt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder bij de beoordeling van aanvragen om machtiging tot

verblijf, die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden ingediend, beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een deugdelijk onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Verzoeker maakt tevens niet aannemelijk dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij is teruggekomen op eerder gedane beloften of toezeggingen, zodat ook niet kan worden besloten dat het vertrouwensbeginsel werd miskend.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 juli 2018 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 10 september 2018, alwaar de raadsvrouw van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 juni 2018 opgenomen grond, stelt deze geen bemerkingen te hebben inzake de inhoud van voormelde beschikking doch te volharden in het standpunt dat werd ingenomen in het verzoekschrift.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de raadsvrouw van de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 28 juni 2018 werd aangegeven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK